

Monorima minciunii

Adina Speranta

Mi-e frig și mi-e toamnă, mi-e ger în cuvânt,
Privirile-mi arse se zbat la pământ,
Altarul iubirii, altarul cel sfânt
Se năruie-n lacrimi, se clatină-n vânt.

Trădarea mă mușcă cu colții de fier
Din carnea ce-ascunde un petic de cer
Născut din speranțe și vise ce pier,
În noaptea din mine, nimic nu mai sper.

Apar din adâncuri sordide și cresc
Regrete fictive cu-aspect de firească,
Mascate în zâmbet în juru-mi zidesc
Capcana uitării cu lațul ceresc.

Sub gratii erupte din dorul candid
Privesc către lume cu chipul rigid
Cum totul se pierde în spațiul lucid.
Mă-ntorc în visare și-n mine mă-nchid.

16.02.2016